

VIDA DE LA COMUNITAT LES TARDES AMB LA MARE

Elvira Recasens

Aquest escrit vol ser sobretot un recolzament a totes aquelles persones que han viscut situacions familiars similars.

Cada tarda semblava igual. Arribar a la residència, saludar la petita-gran família de la unitat tot fent via pel passadís que portava a la seva habitació. Ella ja m'esperava. Jo trucava a la porta, entrava i li feia un petó; així començava la dinàmica de cada tarda: pentinar-la, sortir al carrer a passejar una estona, gairebé sempre en la mateixa direcció, fent la mateixa ruta i berenant en la mateixa pastisseria. Era el que ella volia; la rutina li donava seguretat. Conversa limitada. La mare se m'agafava de bracet amb elegància, molt pendent de la seva imatge i també del

moviment del carrer. De tant en tant algun petit comentari en veu molt baixa sobre el seu món més proper (activitats del matí, les noves amistats...). El passat quedava molt difós i el futur llunyà. El que comptava era el present; el dia a dia. Explicat així i vist des de fora pot semblar que parli de tardes monòtones, rutinàries..., però la veritat és que van ser tardes entranyables, tardes amb sentit i plenes d'estimació, tardes amb moments íntims senzills, tardes amb el dolor de la impotència enganxat a la pell. Les dues vam aprendre, al llarg d'aquests 9 anys,

a desenvolupar un llenguatge diferent per comunicar-nos, però el vam assolir sense massa dificultat perquè la força de la sang t'arrossega inevitablement a una comunitat difícil d'explicar.

Realment es fa estrany sentir-te mare de la teva mare perquè ella sempre havia estat un referent. ¿On era aquella dona que t'havia pentinat i t'havia ajudat a vestir, que et portava de la mà quan eres petit i que t'aconsellava ho demanessis o no?. Ara això em tocava a mi. Ella s'havia tancat en un món petit i particular ple d'angoixes, fixacions i rutines que la feien partir i l'allunyaven de la realitat.

Nadal, Pasqua, vacances d'estiu... la vida

continuava però amb matisos diferents. Tot era nou i tot vell alhora. Records i sentiments m'omplien el cor d'enyorança i em menaven amb força a fer repàs de la nostra senzilla història familiar. Records i sentiments que no podia compartir amb ella perquè en el seu món no hi quedava espai pel record ni per la nostàlgia. Veia morir la mare dia a dia i jo sense poder fer res més que estimar-la!. Em sentia a prop de totes aquelles persones que han passat per experiències similars, vaig poder endinsar-me un xic en el món de les malalties mentals; un món complex i gens fàcil que em desvetllà compassió i humilitat. Vaig aprendre a cuidar-la com a un infant però sense la joia del progrés sinó amb el dolor del deteriorament. També vaig conèixer ben d'aprop el món de les residències i realment és molt dur veure avis i àvies sols, aïllats, asseguts amb la mirada perduda esperant la visita dels fills o de la família que no arriba mai. Sí, hi vaig fer amics i amigues entre aquelles àvies i avis atrapats entre quatre parets i el temps; els tinc ben presents. També vaig patir algun dol a banda del personal. La malaltia sense nom avançava. I dic la malaltia sense nom perquè sovint busquem un nom i un cognom per tot, quan en realitat no té massa importància des d'un punt de vista afectiu o de qualitat de vida. El més prioritari era saber adaptar-se a la nova realitat amb força i dignitat sense buscar-ne culpables.

Mica en mica es van acabar les passejades pel carrer, els berenars a la pastisseria... i vam haver de canviar una "rutina" per una altra molt més limitada.

El temps anava passant i les tardes eren més plenes de silencis, silencis que jo aprofitava per fer pregària interior. Pregava pels malalts, pels cuidadors, per totes les persones que es trobaven en una situació similar a la meua, a la de la mare, pregava pels avis i àvies sols. No podia ni volia desistir a l'estimació, a l'afecte i per això li continuava agafant la mà amb força i tendresa, però ella semblava insensible a la meua manifestació d'estimació i d'humanitat. La seva aparent apatia i la seva manca de conversa van anar distanciant la freqüència de les visites. Ho entenc perquè fins i tot jo em preguntava de tant en tant si realment valia la pena anar-la a visitar cada tarda. Però la resposta venia sola, el cor i les cames em portaven al seu costat. Si ella no tenia capacitat per expressar els sentiments perquè se li havien adormit els meus continuaven ben vius. En alguna ocasió mirant-la i en veu baixa li deia a cau d'orella: estic tant contenta que siguis la meua mami, estic tan contenta d'haver-te conegut... No sé, però em semblava que fins i tot ho entenia perquè els ulls li brillaven d'una manera diferent. Hem viscut alguns anys agafades de la mà com si fos un cordó umbilical; ens alimentàvem l'una a l'altra d'una manera que en aquests moments se'm fa difícil explicar.

De tant en tant la seva situació millorava, però tornava la davallada. Així vam anar vivint. Aquí caic, allà m'aixeco.

Quan algú mor sempre trobes coses que t'ajuden a conèixer encara més a la persona que marxa, coses que formen part de la seva història i de la seva intimitat. La mare tenia una petita llibreta amb pensaments i reflexions; la primera deia: *Estima'm quan menys ho mereixo perquè és quan més ho necessito*. Aquest pensament podria resumir aquesta última etapa doncs la malaltia a vegades porta a actituds i comentaris que dolent, que fereixen; sembla que aquella persona pel que diu i el que fa no es mereixi ser estimada, però

realment és el moment en que es necessiten més manifestacions d'estimació.

Vull donar les gràcies, ben sincerament, a totes les persones que durant aquest temps llarg han estat al nostre costat. En primer lloc a les amigues de la mare que han demostrat ser-ho de veritat; dones que malgrat sentir una gran tristesa en anar-la a veure no van deixar d'anar-hi i de fer-li costat. Agraïm les dues roses vermelles que portaven amb il·lusió la Mª Teresa i la Carme; flors que donaven vida a la tauleta de nit i que fidelment omplien el gerro de vidre que hi havia al damunt; una tauleta de nit que marcava les estacions, les tradicions i la litúrgia doncs per Nadal jo sempre hi posava un arbret petit amb llums de colors i alguns guarniments; pel ram un bouquet de llaurer beneït, per Pasqua el pollet que guarnia l'ou de xocolata, per Sant Jordi una rosa ben vermella...

I així, mica en mica, hem caminat juntes

fins al final agafades de la mà. No ha estat fàcil; ningú pot arribar a imaginar-se el que hem patit i el que ens hem arribat a estimar durant aquests anys.

La mare i jo agraïm les felicitacions i postals de Nadal que ens feia arribar la Montserrat des d'algun indret on passava vacances. Al grup de Tertúlia dels dimarts, a tots el que heu volgut prendre un cafè amb mi per parlar, als que m'heu enviat missatges de recolzament, a tots el que heu guardat silenci perquè us semblava que el silenci m'ajudava a no recordar o a no posar-me trista, a tot el personal de la residència Allegra, a Mn. Joan Nadal que durant la malaltia la va atendre amb una actitud propera, cordial i acollidora, però sobretot dono gràcies a Déu pel costat que m'ha fet el Josep i els fills; estimant-me i estimant-la m'han ajudat a anar superant i vivint moments durs que avui formen part de la meva vida i de la meva història.

Acabo amb un pensament de Sant Agustí:

*No ploris si m'estimes
Si coneguessis el do de Déu
i allò que trobaràs al cel...
Si poguessis sentir el cant dels àngels
Si veiessis els horitzons i els nous camins per on vaig ara..
Si per un instant contemplessis l'harmonia i la bellesa que jo contemplo...
Tu m'has vist i m'has estimat
al país de les ombres...
i ¿no esperes veure'm i estimar-me al país de les realitats eternes?
Creu-me...
Quan la mort vingui a desfer els teus lligams,
com ja ha desfet els que a mi m'encadenaven...
Quan arribi el jorn que Déu ha fixat
i tu vinguis a aquest cel on jo t'he precedit...
Aquell dia tornaràs a veure'm
sentiràs que et segueixo estimant
i trobaràs de nou el meu cor,
encara més ple d'amor.
Tornaràs a veure'm, transformat i feliç,
ja no esperant la mort;
i caminaré al teu costat donant-te la mà
pels nous viaranyes de llum i de vida...
Eixuga les llàgrimes i no ploris si m'estimes...*

CULTES

DIUMENGE V DE PASQUA. Missa de vigília, dissabte a 2/4 de 9 del vespre. Diumenge, missa a les 10 del matí, 11 en castellà, 12 del migdia i 9 del vespre.

HORARI DE LA MISSA ELS DIES FEINERS. Cada dia a les 8 del vespre.

RÉS DEL SANT ROSARI. Tots els dies feiners a 2/4 de 8 del vespre.

PREGÀRIA AMB CANTS DE TAIZÉ. Cada dimecres a 2/4 de 9 del vespre, a la Capella de la Mare de Déu de Riu-Sec.

COMUNIÓ ALS MALALTS. Cada dijous, de 4 a 6 de la tarda, es portarà la Sagrada Comunió als malalts i impeditos que ho demanin.

PREGÀRIA FAMILIAR AMB ELS MÉS MENUTS (0-7). Cada tercer dissabte de mes, a 2/4 de 6 de la tarda, pregària familiar amb els més petits.

INFORMACIÓ A LA COMUNITAT

GRUP DE REFLEXIÓ. Dilluns dia 30 d'abril a les 8 del vespre, reunió.

ANTICS JOVES D'ACCIÓ CATÒLICA. Dimecres 2 de maig, a 1/4 de 7 de la tarda, reunió d'aquest grup.

L'HERBA DE SANTAMARIA I LES HERBES REMEIERES. El dijous dia 3 de maig, a 2/4 de 8 del vespre, a l'Auditori Parroquial, conferència a càrrec de Fra Valentí Serra de Manresa. Per aquest motiu la missa serà a les 7. Organitza Comissió dels 150 anys.

CINEFÒRUM. Diumenge 6 de maig es projectarà la pel·lícula "Juan XXIII, el Papa de la

Paz". Aquesta activitat forma part dels actes que s'estan organitzant per preparar el pelegrinatge d'aquest estiu al nord d'Itàlia on visitarem les ciutats natal de Sant Joan Bosco i de Joan XXIII, entre els altres llocs d'interès religiós. La durada del film és de 180 minuts, per aquest motiu es començarà a les 5 de la tarda, a 2/4 de 7 es farà un descans en el que s'oferirà berenar i refrescos i s'acabarà sobre 2/4 de 9 del vespre. Organitza la Comissió del Pelegrinatge i la Comissió de Fe i Cultura. És obert a tothom.

VENDA ANTICIPADA D'ENTRADES PEL CONCERT DEL QUARTET MÈLT. Totes les persones interessades en assistir al concert que el Quartet Mèlt farà a la Parròquia de la Puríssima divendres 18 de maig, a les 9 del vespre, podeu passar a comprar les entrades pel despatx parroquial. Preu, 12€. Organitzar la Comissió dels 150 anys.

JUSTÍCIA I PAU SABADELL. Del 5 al 20 de maig portem a la nostra parròquia l'exposició itinerant que ha elaborat Justícia i Pau Catalunya per commemorar els seus 50 anys.

El 29 de febrer de 1968 es va constituir Justícia i Pau a Catalunya. En aquests 50 anys s'ha fet una tasca immensa. Volem fer-ne memòria, agrair la tasca de tots els qui l'han fet possible i donar-li un nou impuls.

MES DE MARIA. Durant el mes de maig, després dels sant rosari dels dies feiners, es resarà aquesta tradicional devoció obsequi a la Mare de Déu.

Mn. JOAN NADAL i la seva família agraeixen sincerament totes les mostres de condol que han rebut per part de feligresos i amics arran de la mort de Felisa García, mare del nostre rector.

Jo. 15, 1-8

*Estigueu en mi
i jo en vosaltres.*

Parròquia de la Puríssima
Capmany, 36 · 08201 Sabadell
Telèfon 93 725 14 41
secretaria@purissimasabadell.org

Parròquia Puríssima Sabadell

purissimasabadell